

گزارشی از المپیاد ورزشی دبستان «تربیت نوین» و گپ و گفتی با دانش‌آموزان و مسئولان مدرسه

در حد المپیک!

محبوبه عظیم‌زاده - زنگ ورزش و ورزش کردن در محیط مدرسه، تا همین چند وقت پیش، محدود می‌شد به سر و کله زدن با یکی دو تا توپ قدیمی و دوسه تاراکت قدیمی‌تر؛ از آن‌هایی که رنگ‌ور و بیش‌رفته و چسب‌هایش در حال باز شدن است، پایه‌های پایین‌تر که همین‌ها را هم نداشتند. زنگ‌های ورزش را در واقع همان شور و حال بچه‌ها و دنبال هم کردن‌ها و بدودن‌هایی می‌ساخت که تمامش ناشی از انرژی و شغف دانش‌آموزان بود و با شادی ناشی از خلاص شدن یکی دوساعت از زیر سایه مرگ‌بار درس خواندن، مخلوط می‌شد. خیلی وقت‌ها هم که امکانات از حد این دوسه تا توپ فراتر می‌رفت و اوضاع مایه‌داری غالب می‌شد، بخت یار نبود یا آن وسیله‌های خوب باید در انبار می‌ماند و حیف بود که استفاده بشود یا کلا ورزش و ورزش کردن آن قدر جدی گرفته نمی‌شد و جایش را می‌داد به کلاس‌های جبرانی ریاضی و امثالهم. امروز ولی خوش‌بختانه اوضاع متفاوت شده است؛ هم از نظر اهمیت گذراندن زنگ ورزش و هم از نظر بحث لزوم ورزش کردن بچه‌ها و اهمیت دادن به سلامتی‌شان. مصداق بارز این حرف هم می‌شود دبستان تربیت نوین که امسال با برگزاری المپیاد ورزشی درون مدرسه‌ای، رنگ جدی‌تری به این قضیه داد.

